

Hermine Landvreugd

**Kalle &
het
dino-ei**

Illustraties
Shamrock

Uitgeverij De Harmonie - Amsterdam

Hoofdstuk 1

Hoef- afdrukjes in de modder

België

6

Kalle zit lekker op de achterbank en vist groene winegums uit een zak Haribo. Hij is met zijn moeder en zijn zus in hun oude Peugeot op weg naar een camping in België.

Kalle vindt de vakantie nu al geslaagd. Hij weet hoe België eruitziet, net als Nederland. Dat zag hij in de oude *Suske en Wiskes* die in een rieten mandje thuis op de wc liggen. Uit die strips heeft hij ook Belgisch geleerd: ‘amai’, ‘wablief’ en ‘frietkot’. Zijn zus zei: ‘Bel-gie-je? Op vakantie naar Bel-gie-je?’

Ze had de lettergrepen uitgesproken alsof die iets heel vies waren. ‘Dat is zo dichtbij, dan kunnen we net zo goed helemaal niet op vakantie gaan. Ik blijf wel in mijn eentje thuis.’ Ze had nieuwe oorbellen met hartjes in van de Primark. Die rinkelden als ze haar hoofd bewoog.

‘Wees blij dat we weer eens op vakantie gaan,’ zei Kalles moeder. ‘Jij gaat gewoon mee.’ Ze had niet veel geld en deze camping had een hele goeie aanbieding op Groupon.

Het zonnetje schijnt door de achterraut. Ze rijden door kleine dorpjes met namen als Zevelgem, Jabbeke en Donk. Langs weilanden met paarse akkerdistels en slome, blauwgrijs gevlekte Belgische dikbilkoeien.

Ik wil wel een dikbilkoe zijn, dacht Kalle. Dan kan ik de hele dag luieren met m’n dikbilvrienden. Lekker met onze dikke billen in het lange kriebelgras. Zijn zus heeft een potje glitternagellak tussen haar benen geklemd. Ze probeert haar nagels netjes te lakken, maar ze schiet telkens uit.

‘Geef mij er ook eens eentje, een rooie,’ zegt ze tegen Kalle.

‘Nee,’ zegt Kalle. Hij houdt de zak winegums stijf dicht.

‘Hier!’ zegt zijn zus, terwijl ze hem een mep probeert te verkopen.

‘Hou op!’ roept Kalles moeder en remt bruusk. Ze is voor de vijfde keer verkeerd gereden. De Peugeot staat stil op een landweggetje, tussen hoge maisplanten.

‘Die kaart klopt niet! Hier staat toch naar rechts? Hoe kom ik nou weer op die snelweg?’ Kalles moeder slaat met een vuist op het stuur. De wegenkaart van België ligt opgevouwen op de stoel naast haar.

‘Misschien moet je de kaart andersom houden,’ zegt Kalle, ‘jij hield hem op zijn kop.’

Er is een grote internetstoring, daarom doet de tomtom het niet. Op het jeugdjournaal zeiden ze

dat er een gps-satelliet uit elkaar is gevallen.

‘Laat mij maar rijden,’ zegt Kalles zus. ‘Dan gaan we nu plankgas naar huis.’

Zijn zus heeft geen rijbewijs, maar ze kan wel autorijden. Kalle zag vorige week dat ze de autosleutels pikte toen zijn moeder op de fiets naar poweryoga was. Zijn moeder gaat niet vaak naar yogales. Ze ligt veel liever op de bank Netflix te kijken.

Eindelijk, ze zijn er! Kalles moeder rijdt het parkeerterrein van Camping Zonnevreugde op. Er staan weinig auto’s. Samen met die van hen maar drie, telt Kalle.

De camping ligt in de schaduw van twee hoge, brede stenen torens, aan de rand van een bos.

Op school heeft de juf weleens over dit soort torens verteld. Ze heten... ze zijn van een... ze hebben te maken met... Kalle weet het niet meer. Zijn moeder opent de achterbak, Kalle pakt zijn rugzak eruit.

‘Nou, dat wordt dolle pret hier,’ zegt Kalles zus met een chagrijnig gezicht.

Kalle had gevraagd of zijn beste vriendinnetje Soumaja mee mocht, maar die moest met haar ouders mee in een bestelbusje naar Marokko. Hij had haar uitgezwaaid. Soumaja had haar kicksen aan en haar voetbal op schoot.

Kalle, zijn zus en zijn moeder lopen met zijn drieën over de zandpaadjes tussen de bomen naar de plek

waar hun gehuurde bungalowtent moet staan. Tussen de sparren ziet Kalle kleine en grote tenten. Allemaal zonder gasten, lijkt het. Sommige tenten hebben scheuren. Of ze missen haringen en ze zijn in elkaar gezakt. Kalle ziet ook een veldje met caravans. Voor een ei-caravan ligt een grote blonde vrouw in een gebloemd badpak op een stretcher. Ze glimt van de zonnebrandolie, maar ze is nog spierwit. Op het dak van de caravan staat een schotelantenne.

De lucht is donkergrijs, en het is drukkend warm. Kalle heeft kletsnatte plekken onder zijn oksels en zijn Iron Man-shirtje plakt tegen zijn rug. Hij hoort een zacht gebrom. Onafgebroken. Dat lijkt uit de buurt van die torens te komen.

Op een kruising staat een houten richtingaanwijzer. Twee pijlen wijzen dezelfde kant op: FRIETKOT en DOUCHE/TOILET. De onderste pijl wijst de andere kant op: ZWEMBAD.

10

Op het veldje achter de kruising staat de ingerichte bungalowtent die Kalles moeder heeft gehuurd. Kalle ziet zwarte spikkels op het tentdoek. Alsof er iets op is neergeregend.

Als je goed kijkt zie je die aanslag ook op de naalden van de dennenbomen zitten. En op de paardenbloemen in het gras.

‘Onbegrijpelijk, zo goedkoop,’ zegt Kalles moeder,

terwijl ze de tent openritst. ‘Hoe kunnen ze het ervoor doen?’

In de tent is het nog benauwder dan buiten. Kalles moeder heeft een rode Dirk-tas mee met Monopoly, Risk, Dokter Bibber en jeu de boules. Ze haalt de spelletjes uit de tas en zet ze naast de mini-koelkast.

‘Wie doet er straks gezellig mee met Monopoly?’ vraagt Kalles moeder.

‘Ik wil wel,’ zegt Kalle.

‘Dat kunnen jullie vast heel goed met zijn tweeën. Ik ga naar de snackbar,’ zegt Kalles zus.

Ze doet haar draadloze Beats-hoofdtelefoon op en rent de tent uit in haar afgeknipte spijkerbroek en op haar hoge laarzen.

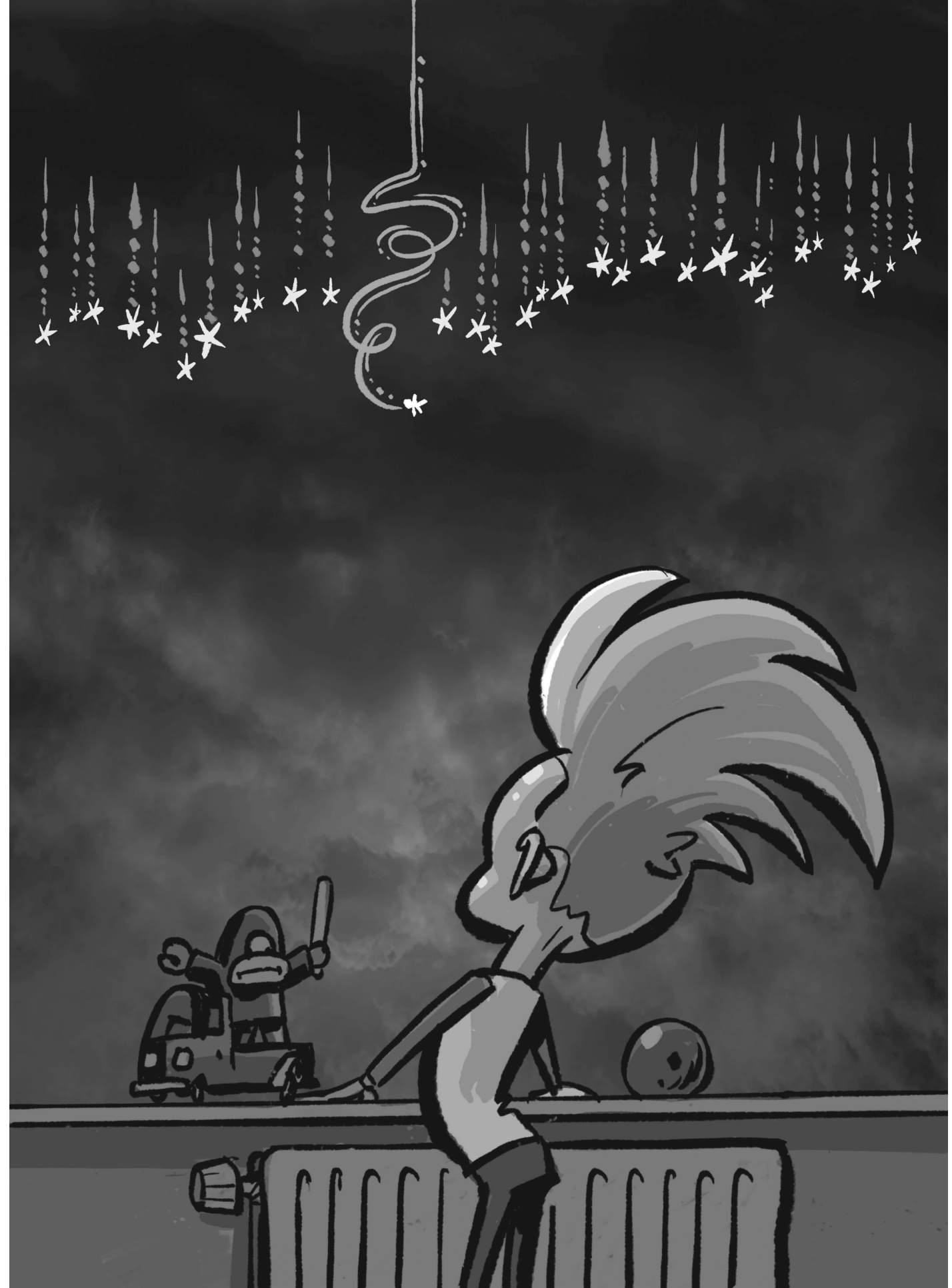
‘Dat heet friet-kot,’ zegt Kalle, ‘een snackbar heet in België een friet-kot.’

‘Heel goed van jou,’ zegt zijn moeder.

‘En ik weet ook wat “wa-blijf” betekent,’ zegt Kalle.

‘Geweldig,’ zegt zijn moeder,

‘ik hoor het straks wel. Ga jij maar lekker gezond buiten spelen. Dan ga ik eerst even naar de campingwinkel, een flesje wijn halen.’

Kalle staat op het zandpad. Daar gaat zijn zus, met snelle passen. Zo te zien heeft ze stiekem een sigaret opgestoken, Kalle ziet de rook kringelen. En daar loopt zijn moeder, met de Dirk-tas. Wat zal ik nu eens doen, denkt Kalle.

Hij laat zijn blik over het kruispunt gaan. Geen mens te zien. Hij ziet wel een scheefgezakte tent. Daarbinnen hoort Kalle iets ritselen. Er komt een konijntje tevoorschijn. Het kijkt Kalle even aan en hopt ervandoor. Zijn witte staartje verdwijnt tussen de bomen. Gisteravond kon Kalle niet slapen. Hij was opgestaan en keek uit zijn raam. Aan de inktzwarte hemel zag hij een sliert vallende sterren. Ze vielen in een brede boog omlaag door het heelal. Maar er was er eentje bij, die was anders dan de rest. Het leek of die ster pootjes had. Hij buitelde en danste tussen de andere door. Vrolijk ging hij alle kanten op, als een stuiterbal. Kalle zweet zich een ongeluk. Achter een

paar hoge sparren ziet hij een speeltuin. Misschien is daar het zwembadje. Zwemmen, daar heeft hij zin in. Voordat hij bij de speeltuin is wordt Kalle ingehaald door een Hummer H3-golfwagentje. Het komt met een noodgang voorbij. Hobbelen en bobbelend gaat het half over het zandpad en half in de berm. Het karretje is bedekt met zwarte spikkels. Er zit een deuk in de bumper en een achterlicht mist glas. Op de zijkant staat met plakletters 'C mping Zonn vre gd'. Als je dat probeert uit te spreken, lijkt het wel Fins.

In de Hummer zit de eigenaar van de camping. Hij draagt een lubberend wit onderhemd over zijn bolle buik en heeft een sigaar in zijn mondhoek. Zijn kale hoofd glanst van het zweet. Hij neemt een van zijn behaarde knuisten van het stuur en groet Kalle vriendelijk: 'Salut!' Want dat zeggen Belgen vaak. 'Salut!' zegt ook Kalle luid en duidelijk. Hij zegt het heel goed, vindt hij. Hij wil het liefst nog een paar woorden in het Belgisch zeggen. Zo kan hij laten horen wat hij allemaal al weet. 'Wentelwiek' bijvoorbeeld. Maar het golfkarretje scheurt razendsnel voorbij.

Het zwembad lijkt nog het meest op een pan bonensoep. Boven op het water drijft donkere, schuimende smurrie. Het pruttelt en borrelt. Af en toe komt er een bel naar de oppervlakte die met

een zacht ‘ploefff’, ‘pfiiiff’ uit elkaar spat.
Kalle snuift diep door zijn neus. Hij ruikt geen chloor, zoals in het Floraparkbad in Noord. Hij ruikt de geur van een vies doucheputje op school. En een chemische tandartslucht. Een lollystokje en een sok borrelen naar boven en gaan weer kopje onder.
Daarin gaan zwemmen lijkt mij niet zo lekker, denkt Kalle. Misschien kan ik van de glijbaan. Of op de wipkip.